

"Flexible Schedule" av Maren Dagny Juell på Atelier Nord. Foto: Aleksander Johan Andreassen

Millenniumsgenerasjonens baksider

Fleksibel jobbhverdag og et lysfylt rom er alt vi trenger. Eller?

Oda Victoria Reitan

SKRIBENT

PUBLISERT Fredag 23. august 2019 - 15:10 SIST OPPDATERT Fredag 23. august 2019 -

15:19

Maren Dagny Juells VR-installasjon *Flexible Schedule* krever reservasjon på forhånd og er vanskeligere å oppsøke enn et av byens stadig mer populære *coworking spaces*.

Sist ut til å etablere seg i Norge er WeWork, et av verdens mest kjente og høyest verdsatte blant private utleieryrker av kontorfellesskap. En del av selskapets ideologi er at lokalene man utfører et arbeid fra, er med på å avgjøre hvor langt virksomheten vil nå. Men hvor viktig er rom for evnen til å skape, yte, maksimalisere, generere og profitere?

I Atelier Nords luftige kontorlokaler to etasjer over galleriet på Olaf Ryes plass er det perfekte scenario for Juells installasjon. Her er det høyt under taket og vakre vinduer. Lokalene er også de Juell har basert kontoret i sin virtuelle virkelighet på, noe som bidrar til opplevelsens troverdighet. I et hjørne av det fysiske lokalet finner vi installasjonen som i virkeligheten utgjøres av en rekke taktile skulpturer. Sterile som de er, har de kun funksjon som en ekstra sanseopplevelse i den virtuelle versjonen av kontoret.

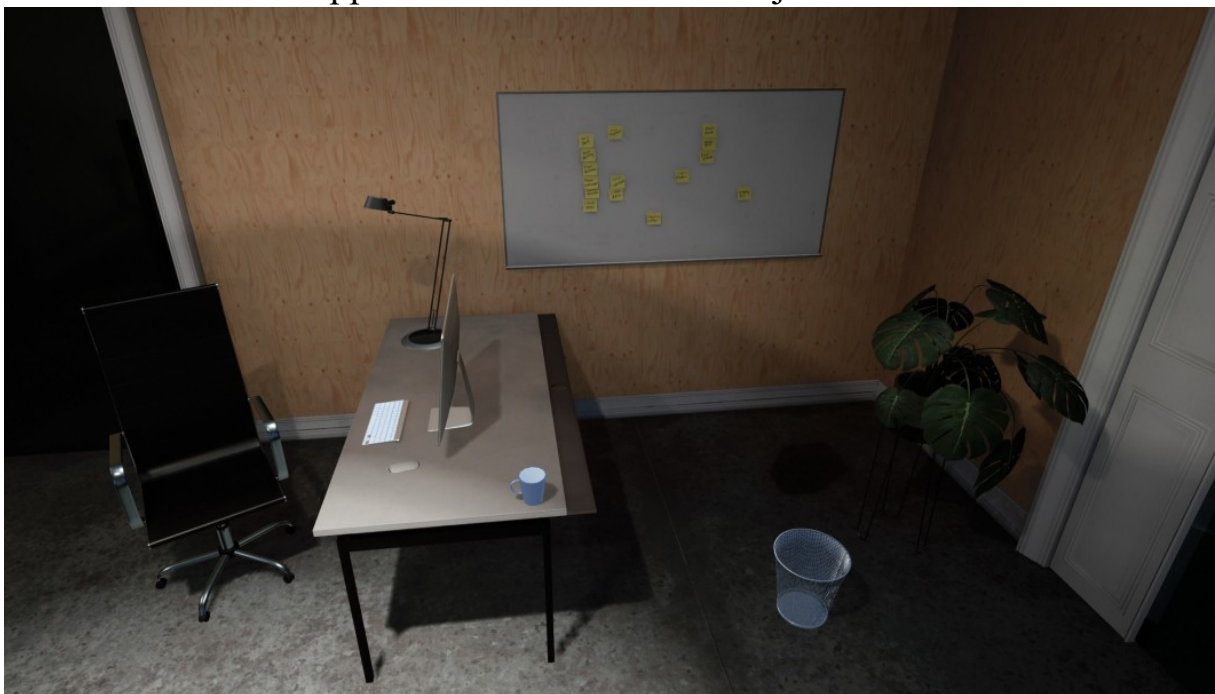

Foto: Aleksander Johan Andreassen

Med VR-brillene på blir vi invitert inn til en helt ny romlig, sanselig og, det skulle bare mangle, *internasjonal* opplevelse. Innenfor veggene til et internasjonalt selskap, i fremtidens fleksible jobbhverdag, er språket selvsagt engelsk.

En datagenerert stemme er med på å umenneskeliggjøre situasjonen i det den guider oss gjennom kontoret skapt for den ultimate arbeidsdag. Stemmen, og

det innholdsløse innholdet den formidler, forsterker installasjonens satiriske spark mot en freelancetilværelsens forherligelse.

Språket fungerer godt som et narrativ for en millenniumsgenerasjon hvor ingenting er umulig. Her er fleksibilitet, et lysfylt rom og en kuratert Monstera-plante er alt som skal til for å oppnå suksess.

Bullshitord

En egen dimensjon oppstår når man blir oppmerksom på hvordan språket er blottet for presisjon. Det flyter tomme adjektiver, bullshitord og pleonasmer som et typisk Trump-språk. I en overdreven overdrivelse kastes ord over oss av den virtuelle assistenten med oppfordring om å «get shit DONE, COMPLETED, ENDED».

Paradoksalt nok viser mangelen på språkets innhold til en personlig selvsikkerhet som er i overkant.

Et av millenniumsgenerasjonens fremste trekk er at individer født inn i den har mer til felles med hverandre enn de har med eldre generasjoner. Dette fellesskapet, som forsterkes av den fleksible timeplanens friheter, vektlegges gjennom hele installasjonen og påpeker et viktig poeng: De åpne kontorfellesskapene visker ut jeget og fremhever viet. Et «vi» som står sammen om *dette*, et «dette» som ikke behøver noen videre forklaring, som vi bare tar for gitt.

Fleksibel?

Fremhevingen av «we» fremfor «me» er også nok en henvisning til allerede nevnte WeWork i sin insisterende påstand om et samfunnsnyttig arbeidsfellesskap. Men hvem er det egentlig som arbeider? I det virtuelle kontorets Inter Office Memo nevner Juell flere definisjoner av fleksibilitet, i tillegg til den offisielle ordbokoversettelsen nevner hun også en mer abstrakt oppfatning av ordet, hentet fra *The New Language of Capitalism*.

Fleksibilitet betyr også frihet gjennom allsidighet, en kvalitet som er å finne i det private markedet. Det er kanskje altså et «we» som jobber, men som ikke jobber for fellesskapet, men for seg selv, egen personlig selvrealisering og økonomisk vinning.

Foto: Aleksander Johan Andreassen

Ettermiddagslyset siver vakkert inn gjennom de virtuelle vinduene og danser oppover trepanelet i et tidsriktig skandinavisk design før solen går ned og det blir mørkt ute og vi har vært på kontoret en hel arbeidsdag. Men vi er her jo kun for å være fleksible. Det som ikke ble utrettet i dag, kan gjenopptas i morgen.

Slik blir man i virkeligheten like låst til fleksibilitetens kontorer som de identitetsløse individene er låst til sine univers, et univers som minner om universet Pushwagner beskriver i sin satiriske og samfunnskritiske fremtidsskildring *Soft City*. Pushwagner var for øvrig også fremtidsrettet nok til å forutse det åpne kontorlandskapet. Dette er ikke bare kontor for massene, men for masseproduserte individer, eller for en type reproduisert identitet. Hvor mye som blir generert av WeWorks kontorleietagere er usikkert, men selskapet selv verdsettes til 20 milliarder dollar. En kan nå langt med litt fleksibilitet og en god dose dagslys.

Teknisk sett er ikke det grafiske bildet i Juells virtuelle virkelighet det absolutt beste, men det er uansett stemmen som står igjen som det sterkeste narrative og fullender både det kunstneriske verket og den (u)menneskelige opplevelsen i *Flexible Schedule*. Har man en timeplan som er fleksibel nok, kan installasjonen oppleves frem til 1. september.